

TOMĀS

LRĀŅĪ

UKIŠNOH

PDF

UKAZKA

PDF

Kde sakra je?“ zamumlal si pro sebe Jiří. Seděl poskládaný v křoví vedle cesty. Očima stále prohledával cestu. Jenže ta byla prázdná jako jeho váček na peníze, a to bylo něco, co ho popuzovalo.

Vybral si místo s dobrým rozhledem. Pokud pohled na pustý úvoz můžeme považovat za dobrý. Na jednu stranu se udusaná kupecká stezka vinula bludištěm polí, která byla holá po sklizni a orbě, takže by si jistě všiml jakékoliv příchozí postavy zdaleka. Na druhou stranu byl prudký krpál dolů a pak delší rovinka údolím a pak se vše ztratilo v zelenavém prstenci stromů.

Tahle strana ho zajímala nejvíc. Kdo tudy půjde, bude se muset vyplahočit do kopce a bude pěkně zadýchaný a utahaný a myšlenkami bude jistě bloudit kdesi daleko od skutečnosti, že Jiří ho z křoví pečlivě sleduje.

Chvíli se tak kontemplativně oddával čistému felení a sledoval hypnoticky kmitavý let hmyzu kolem. Lelky chytat nezkoušel, protože nevěděl, co by s chycenými lelkami měl dělat - a pak, chytání lelek je příliš namahavé.

Najednou si uvědomil, že dole na cestě se pohybuje něco většího než hmyz natož lelek.

Bylo to tak, šel tam chlapík podle oblečení buď nějaký šlechtic, nebo aspoň bohatý měšťan. Na začátku prudkého kopce sesedl z koně, aby mu ulehčil, a noha nohu mine se ploužil nahoru k místu, kde seděl Jiří.

Jde mi zakázka! Usmál se Jiří. Do pravačky vzal svůj malchus, který vypadal, že je původně zamýšlený na zabíjení vorvaňů, a přikrčil se za stromem, aby ho člověk přicházející zespod nemohl vidět.

Když ten chlapík vyšel až nahoru, funěl jako parní stroj, kdyby v té době už byl vynalezený parní stroj, a už už se chystal nasednout do sedla. Na to Jiří čekal.

Několika skoky se ocitl až u něj a napřáhnul zbraň k smrtící ráně. Ale na jeho bleskový atak první zareagoval kůň, vzepjal se na zadní, a pak se vyřítit odtud pryč.

Cestou setřásl velký vak, který nejspíš jen visel na hrušce sedla.

Chlapík, na kterého Jiří útočil, ztratil rovnováhu, zakymácel se a zřítit se do prachu.

Jiří přes něj jen přeletěl a rozplácnul se do škarpy vedle.

Oba ale hned zas vyskočili jako elektrizovaní.

Jen kůň už tou dobou byl někde pryč a uháněl po cestě mezi poli.

Jiří se znovu hnal na chlápka.

Ale ten viditelně také nebyl žádný jeliman a stihl tasit svou dýku a první útok odrazil. „Zlato nemam, dostaneš železo!“ křikl na Jiřího.

Pod nebem měnícím se z kobaltové modré do šeřící se šedivé stáli bývalý žoldněř Jiří a postarší, řekněme, šlechtic.

V dálce od všeho, kde jediným svědkem jejich souboje byl poryv větru a tiché šelesty letitých stromů.

Oba ozbrojení, byť Jiřího kráječ medvědů vypadal hrůzostrašněji, a oba měli v očích odhodlání bojovat až do konce. Rozhodnutí, které bylo tak zřetelné, že by se dalo podepsat.

A pak to začalo.

Jiří zaútočil první s rychlostí šelmy. Jeho čepel svištěla vzduchem a směřovala proti šlechtici, ale ten byl připravený.

ZÁKAZNÍK!

KTERÝ PEKLO
TĚ PŘINESLO?

TO NEMŮŽE NOSIT PRACHY
JAKO OSTATNÍ NORMALNÍ LIDI?
JAK TENHLE KRÁMASI PRODÁM?!

Kývla a odešla z místnosti, zatímco správce se vrátil k práci, jako by se nic nestalo.

Jen chvíli poté ho vyrušil pacholek s dotazem: „Je tu nějaký chlap a prý ti něco nese.“

Správce se podivil, ale jestli mu někdo něco nese, proč ne.

Vešel Jiří a správce si zvědavě prohlédl, jestli je to skutečně ten nelida, protože o něm zdá se leccos slyšel. Asi je, řekl si.

Ale když už byl tady, zkusil to.

„Pane správče, získal jsem takovej malej poklad a říkal jsem si, že komu jinýmu to nabídnout, než tobě,“ začal Jiří a hledal ta správná slova. „Tahle kniha... je to taková... rodinná památka, víš? Ale... co já budu dělat s tak vzácným manuskriptem. Nehodila by se do sbírky právě tobě?“

Správce na knihu pohlédl. Byla to stará, opotřebovaná bichlička, která vypadala, že už nejlépe poslouží jako podpěra pod kulhající stůl.

Pochopil, že pro Jiřího to bylo něco, co by mu mohlo přinést nějaké ty mince a historku o dědictví není třeba rozebírat.

Správce měl výraz krokodýla prohlížejícího si ovci na břehu, jestli je dost vypasená, aby mu stálo za to se po ní vrhat. Jeho obličej, který by nejspíš vyvolal úzkost i u odolného betonového sloupu, napovídal, že pokud byste s ním chtěli strávit večer, měli byste si raději přečíst Uživatelskou příručku k jednání s nosorožcem a zkontrolovat kapitolu „Co nedělat, pokud nechcete skončit jako Svatý Vavřinec ugrilovaný zaživa na roštu.“

Navíc, pokud byste se ho pokusili požádat o půjčení, měli byste se připravit na výraz, který by mohl přinutit k ústupu i černou díru.

Kláře zasvítí oči: „Žije?!“

„Bude to kus práce ho oživit. Jenže nevim, jak ho přestěhovat. Jak tě s nim uvidí Velká rada, bude průser a zabavěj ti ho.“

Klára je s tím hned hotová „Uděláme ty výpočty přímo tam!“

Vešla šéfka Judita. Měla také bílý plášť, v kapsách udělátka, do kterých vedou různé kabílky. A také ji čelo zdobily velké původně airsoftové brýle jako stavovský atribut.

Klára sebou trhla a začla měnit vzorek v mikroskopu.

„Jak ti to vychází?“ zeptala se Judita .

„Plodnost nepotvrzená, ale nemám kontrastní látky. Měli by je přivést s tou objednávkou večer,“ odpověděla Klára.

Judita se na Jiřího podívala ne-li nepřátelsky, tak rozhodně nepřívětivě.

„Něco máš?“ zeptala se příkře.

Jiří se tajemně usmál a Klára využila příležitosti, kdy byla Judita zaměstnána s Jiřím, a sklízela některé věci ze stolu do stojánku plného zkumavek plných různě barevného prášku a současně si připravovala jiné preparáty k dalšímu zkoumání.

„Vždycky něco mam,“ odpověděl Jiří s úsměvem prodejce plazmových vysavačů.

„Si nedáš pokoj! Zas nám chceš střílet nákej křáp, co?“

Jiří se bránil: „Dovez sem nějaký kontejnery, v jednom opuštěném hnízdě měli vzorky. Docela starý.“

Judita se zamračila a zavrtěla hlavou: „To říkám. Kouknu na to pak!“

nebo hrozivým vrčením šelem, co se skrývaly v blízkém lese a v noci stále drzeji přicházely blíž a blíž k hnízdu a potulovaly se mlsně kolem něj. Večer v okolních lesích vládne divoká zběř, to všichni ví.

U ohně se shromáždila skupina lidí. Stíny jejich těl se třásly na zemi ve svitu plamenů a mezi nimi kolovala láhev, na jejíž etiketě se blyštla slova „plutoniový zabiják.“

Jiří s nahořklým šklebem na rtech opustil úkryt budovy a vstoupil do kruhu u ohně.

Přidal se k ostatním.

„Držgrešle lakomá...“ zabručel spíš pro sebe, když si sundal svou otlučenou helmu.

Ostatní se zasmáli a rádi by rozpoutali živou debatu na téma lakomé držgrešle, protože o Juditě si své myslel asi leckdo.

V tom však vzdáleně začlo hučet hrozivé vrčení šelem trochu intenzivněji než dosud.

Martin okamžitě ztichl a napnul sluch a gestem tišil i všechny ostatní: „Sou tam mrchy. Dneska řvou jak zběsilý,“ řekl s vážným výrazem a zadíval se přes obrané zdi hnízda směrem do temnoty lesa.

Všichni ostatní se nechali unést a do tmy upřeli pohled také.

Rikka vyzvídala: „A myslíš tam venku nebo tam uvnitř?“ a hodila okem ke vchodu do laborek, odkud zněla poněkud hlasitá názorová výměna mezi Juditou a Klárou.

Jiří to ale ignoroval a potvrdil Martinovu obavu „Dneska si zase dávaj sraz ňák blízko.“

Jeho slova však náhle přerušila vzdálená střelba.

Všichni vyskočili, jako kdyby stříleli na ně.

JE TO OPUŠTĚNÝ,
NIKDO ŽIVEJ!

UDRŽME SI JE
OD TĚLA!

SEREM NA NÁKLAD
A PADÁME, TAKHLE
TU BRZO VŠICHNI
ZAŘVEM!

KLIDNĚ ŘVI,
HLAVNĚ PŘI TOM
STRÍLEJ, VOLE!

NAKLÁDEJTE RYCHLE,
DLOUHO TO NEUDRŽÍME!

NA AUTA, ODJEZD! DRŽTE
PERIMETRY, SOU VŠUDE!

Pochopila, že nejsou sami.

„Někdo tady je!“ sykla téměř neslyšně na Jiřího a pevně sevřela blaster.

Jiří švihem ze zad stáhl své dvě mačety.

Klára slyšela své vlastní srdce tlouct v hrudi.

Nervozita se jí dostávala do celého těla.

Jiří upřeně zíral do tmy.

A poté jako blesk z temnot se do kužele světla, který vytvářela Klářina svítilna, vrhly obrovské stíny. Prostor se naplnil rachotem a světelnými záblesky Klářina blasteru.

Každý výstřel svým zábleskem odhalil bestie, které se po nich sáply.

Prudké rány a výbuchy nábojů blasteru vytvářely zvukovou kulisu, která se nesla temným podzemím.

Jiří mačetou odrážel všechno, co se příliš přiblížilo. Jeho zbraně tančily v temnotě a jako sekačky na trávu rozsávaly smrt.

Tu a tam vzduchem prolétl i nějaký kus masa z útočících vetřelců a pak mlaskavě dopadl na zem.

Do toho zněl nelidský řev útočících mutantů.

Byl to masakr.

Krev cákala vzduchem při každém Jiřího úderu stejně jako při každém výstřelu z Klářiny zbraně.

Stříkala do všech směrů a mísila se přitom s prachem a vlhkým blivajzem, který vše pokrýval, až začala odkapávat ze stropu v mazlavých kapkách.

Podzemí se stalo arénou pro krvavý balet, který se vyvíjel v rytmu střelby a zuřivých ran mačetou.

„Hele, já to studovala a tyhle věci dělám, pojďme k věci.“

„Kláro, uvědomuji si vážnost situace a hledání cesty ke znovuzrození našeho druhu je nesmírně důležité.“

„To je skvělé, pojď mi tedy pomoci, potřebuju ten raw materiál, jak ho budu mít, poradím si.“

Alfa 2357 pokračoval: „Avšak je třeba upozornit, že proces opravy DNA je obtížný a vyžaduje detailní studium a experimentaci. Přestože technologie postupuje vpřed, není vyloučeno, že za těch sto let, kdy jsem hibernoval, se našly nové cesty.“

„Když budu mít raw materiál, poradím si. Znáš ho?“

Alfa 2357 rozvážně pokračoval: „Existují experimentální postupy, jako například genová terapie a tajné experimentální techniky, jako například CRISPR-Cas9, které umožňují editaci genů a opravu poškozených sekvencí.“

„Jasně to znám, dělala jsem z toho zkoušku. Rozuměj, nepotřebuju obecné návody, opravdu hledám tvrdá data. Budu vědět jak s nimi naložit.“

„Takže víš, že to není jen tak. Mám radu pro tebe - nejlepší způsob, jak to vyřešit, je vyměnit všechny DNA za novou. Proč bys nezkusila genetickou loterii?“

Klára byla zděšená absurditou toho návrhu. „To je vtipný, ale jak jsi na tom s těmi daty?“

Alfa 2357 byl nadšený, že mu Klára pochválila jeho vtip: „Ale jo, mám jednu geniální myšlenku! Co kdybys lidem naroubovala místo těch poškozených řetězců sekvence DNA kachny. Když se nad tím zamyslíš, kachny jsou fakt super.“

„To si ráda poslechnu se všemi detaily, ale teď nahravej ta data. Potřebuješ speciální příkaz, nebo stačí takhle?“

„Možná by se hodilo upřesnit, co všechno potřebuješ.“

„Všechny lidský DNA řetězce, který máš v paměti i s metadaty nahraj na můj disk.“

„Nevím, jestli je dobře to vynášet z tohoto bunkru,“ zaváhal.

„Je to dobře!“ byla si Klára jistá.

„Bude toho hodně,“ varoval Alfa 2357 po krátkém zaváhání.

„Já vim, dej se do toho hned teď.“

„Nemam ti tam pro jistotu přihodit i DNA kachny? Je jich jednadvacet druhů a mohlo by se ti to hodit. Mam tu v raw kvalitě kachnu domácí, kachnu divokou, kachnu mexickou, kachnu pobřežní...“

„Ne!“

„Dobře, zahajuju přenos, chvíli to potrvá,“ a ilustrativně si zívla. „Musim data verifikovat, abys měla jistotu, že na svém disku nemáš chyby,“ zkroušeně poslechl.

Blikající ledka na disku potvrzovala, že nelže. Neměl by to umět. A neměl by odmítnout splnit přímo položený příkaz, uklid'ovala se Klára informacemi, které o neuropočítačích měla načtené.

„Samozřejmě ti to všechno nahraju a budeš u mě mít záruku validity a reliability všech dat.“

„Skvělé!“ byla Klára nadšená.

„Můžeme se během přenosu modlit, abych se nezamotával v těch řetězech DNA, jak se mi to občas stává.“

bylo správně dramaturgicky vyvážený. Zdá se, že máme dva lidi venku.“

„Kerej debil šel ven?“ začalo Josefovi docházet, oč jde.

„Seš si jistej, že tam ještě sou? V tuhle dobu jim dávám šanci tak procento,“ ušklíbla se Judita .

„To je docela dobrý, bál sem se, že míň,“ potěšil Ondřeje její odhad.

Pár lidí se zvedlo, ostatní na ně soucitně koukali a smiřovali se s tím, že už společně nepopijí.

„Takže místo dvou lidí ztratíme i vás sedum?“

„Klid, vrátíme se. Dobrodružství je supr způsob, jak ze života udělat dramatický umění. Nebo obráceně, já už nevím.“

Les vypadal strašidelně. Většina lidí vnímá temný les strašidelně. Kromě vlkodlaků. Ale Jiří s Klárou nebyli vlkodlaci, ale až moc obyčejní lidé.

Tu a tam se tmou snášelo listí a spolu chladným větrem dokončovalo přeměnu lesa v tajemnou a strašidelnou krajinu. Tam ve stínu všude můžou být Oni.

Hluboký, temný zvuk vytí se ozval z hlubin lesa, a oba věděli, že jsou pronásledováni.

Klára si na okamžik zastavila, aby se podívala zpět, a viděla je. Stíny se pohybovaly mezi stromy a rychle se blížily.

Rozběhli se lesem jako dva blesky, vědomi si, že jejich jedinou nadějí na přežití je něco jako šokantní zázrak, nebo možná nečekaná nadpřirozená schopnost, kterou v sobě zatím neobjevili.

KDYBYCH VĚĎĚLA, ŹE
TO BUDE TAK ČVACHTAT,
VZALA SEM SI HOLINKY.

**ODŘÍZLI NÁM
CESTU!!!**

KDYŹ JDOU LIDI VEN,
MAJ SE VČAS VRÁTIT!

KDYŹ JDOU LIDI VEN, MAJ
MÍT HLAVNĚ DOST NÁBOJŮ.

S TOLIKA
ADRENALINEM
JIM NEMŮŹEM
CHUTNAT!

stále plný nebezpečí, ale vezli se s partou, která pro ně přijela do toho pekla.

Konečně brána!

Sílil vítr a jakoby rval listy ze stromů.

„Hej, otevřte!“ zakřičel Ondřej na strážné a zabušil vehementně na plechová vrata.

Na palpostu se mezitím vyměnily stráže a hlídka nevěděla, že je někdo venku.

Křik strážné proto překvapil a nezdálo, že by je chtěli pustit dovnitř.

„Co děláš venku do píči v tuhle hodinu!“

Hrozivé zvuky v noci z temnoty se blížily a byly jasným sdělením, co jim je v patách.

Z věže se ozvala kulometná dávka, kterou následoval řev venku, někde v lese. Z hloubi lesa za nimi se ozývaly hlasitější a bližší zvuky pohybu a vrčení.

Ondřej měl pravdu, jsou tací, kteří si nedají říct jinak než palbou.

Ale za branou také probíhal cvrkot a konečně se brána otevřela a oba teréňáky skočily dovnitř.

Jen proklouzly, už několik vojáků zase bránu tlačilo zpět, aby ji zabarikádovali jak nejpevněji umí.

Ještě se ani nevydýchali a najednou na vrata něco těžce žuchlo, až se brána celá zatřásla.

Všichni se strašně lekli.

Shora z věže se ozvala další kulometná dávka, a to tentokrát poctivá - přerušovaná a dlouhá. A následoval ji řev venku.

Všichni uvnitř si oddechli.

„Hele, my sme tu nechali ty lasagne!“ vykřikl se stejným nadšením, jako by našel neuropočítač.

„Eště žijou? ...vlastně neožily už?“ vyslovila Klára obavu.

Ondřej k nim znovu čichl „Žádná identifikovatelná kultura tu nestihla vzniknout,“ poznamenal. „Zkusim jim zadat kontrolní výpočet.“

Pak je z hrnce vydoloval na talíře a první z nich strkal do mikrovlnky „Doufám, že mě nepokoušou!“

V koupelně zatím klapla pračka a Klára do ní ládovala hromadu tmavého oblečení, které prošlo postapo realitou.

Potom se svlékla a vešla do sprchy a labužnický se sprchovala v proudu horké vody než úplně zmizela v páře, která vyplnila koupelnu.

Užívala si každý okamžik.

V bytě vládla rozmarná pohoda, kterou podtrhovalo tlumené světlo a vůně svíček a v pozadí byly slyšet zvuky sprchy, kde se právě nacházela Klára.

Zvuky vody se mísil se zvuky z kuchyně, kde se Ondřej snažil na talířích vyzdobit do esteticky přijatelné podoby zbytky lasagní, které zatím připomínaly spíš chciplý neuropočítač.

Než Klára opustila svojí nekonečnou sprchu, Ondřej se už proháněl po internetu a večerel.

Klára přišla zabalená nedbale v ručníku a zkusila otočit proud hmoty, která se při jejich odjezdu vyvalila z obrovské skříně, jejíž rozevřené dveře teď zívaly do pokoje jako chřtán nějaké secesní obludy.

Když hromadu obhlédla, došla k názoru, že přerovnávat to nemá smysl. Prostě to jen nahrne dovnitř a pak rychle zabouchne dveře, než to všechno zase zkusí

V baru Propast byl bengál jako když v pekle vyhlásí úklid. Místností otrásalo tuc tuc tuc, že i stolům se pletly nohy. Tady se nemíchaly vůně tabáku, alkoholu a potu ožralých toreadorů. Tady smrděli vykouření, vyhulení a vychlastaní tanečníci, kteří přišli z nějakého komparzu.

Bylo zakouřeno, že nebylo vidět na krok, a přítmí tomu moc nepřidalo. Dým byl tak intenzivní, že by se dal porcovat a prodávat, ani tanková dýmovnice neumí takový. Dál než na metr, natož k sousednímu stolu, nikdo nedohlédl. Matné záblesky barevného světla to korunovaly a řezaly prostor do úplně jiných tvarů než si o sobě předměty tady přebývající myslely.

Nescházeli se tu lidi mimo zákon, ale především to byl sraz bytostí mimo tuhle galaxii, protože tak velký kravál by se do naší galaxie nevešel.

U stropu se líně a úplně mimo rytmus otáčel velký předpotopní ventilátor, který nejspíš pamatoval vznik vesmíru a rotoval ještě setrvačností z velkého třesku.

Klára tlačila Honzu davem do prosklených dveří s nápisem Salonek.

V salonku nezněla tuctucárna tak dunivě. Pokles hladiny zvuku ze sto šedesáti na sto dvacet decibelů je totiž vždycky citelný. A možná také ti, kdo došli až sem, stačili přijít o sluch už vpředu, takže podlehlí pocitu uspokojení, že zde je možný život a přežijí i jiné organismy než želvušky a zelenomodré řasy.

Jiří, Judita a další hosté seděli pohodlně v salonku zahaleném do dýmu z velké vodnice, kterou si předávali a valili z ní další a další aromatizovaná oblaka.

A chvíli bylo ticho.

Teda krom těch mozek trhajících decibelů zvenčí.

měli své specifické civilizační návyky a odlišné hygienické standardy.

Klára se probudila ze své ospalosti, když začal telefon pípat.

Zmateně se snažila najít mobil a najednou se všechno před ní zhroutilo. Telefon původně položený na stolku vedle postele, měkce dopadl na koberec a lehce tam žuchl.

Tam dál, teď už pod postelí, dál a dál protivně pípal.

Klára po něm rozespale zašátrala, shodila přitom ze stolu knížku, skleničku, ruční granát, křížek zapuzené jeptišky, pistoli s mačetou a další běžné věci denní potřeby. Spadly ze secesního stolku vedle postele na zem, což ji okamžitě vtáhlo do reality.

Vyskočila, vytáhla zpod postele pípající příšeru, aby jí umlčela a opřela se o krásnou secesní skříň.

Tam došlo k jakémusi pohybu, který uvolnil dveře a na podlahu se zevnitř vyvalila temná přílivová vlna. Naštěstí zastavila před skříní a nechystala se pokračovat do dalších místností.

Když se Klára konečně podívala na telefon, viděla, že je to příchozí hovor od neznámého čísla.

Naštěstí si to dotyčný rozmyslel a přestal. Klára přes ospalky zamžourala na displej „Cože? ...takhle brzo?!...“

„Úplně normálně... Prosím tě, kdy si přišla?“ Ondřej stál u dveří v nedopnuté košili a čistil si zuby.

Klára se rozhlédla kolem a snažila se najít své oblečení. Byla si jistá, že tu někde něco má, ale kde? Maskáče ani elfský plášť teď nebyly tím, co hledala. „Já nevím...“ vzpomínala „Jirka mě přivez ...von je skvělejš.“

MY SME TAK ROZKOŠNÝ!

MAJ TAM SPECIÁLY!

TAMHLE JIM ZDRHNEM DO KOLEKTORŮ!

JÁ V TÝ MASCE CHCÍPNU.

BEZ NÍ SE POBLEJEŠ SI VYBER.

VÍME, KAM TA CHODBA VEDE?

TIPUJU NĚKAM DO BOTIČE

TY VOLE, TIPUJEŠ? TAKŽE ANI TOHLE SI NEZJISTIL?!

NAPADÁ VÁS, PROČ SE
NEPOVED TEN ÚTOK?

PROTOŽE STE TO
S JIRKOU POSRALI?

POLICIE!
NEKLADEJTE ODPOR!

JETLI SI NEPŘIŠEL ŠUKAT,
TAK SEŠ VE ŠPATNYM BARU!

ODPOR NEKLADEM,
ALE STRÍLET MŮŽEM, NE?

JESTLI MI ROZLEJEŠ PITÍ
TAK MĚ NASEREŠ, A TO TI
GARANTUJU, ŽE NECHCEŠ!

Hráči

Tomáš Houška

1. vydání, Praha

■ (p) Tomáš Houška, 2018 jako filmový scénář

© Tomáš Houška, 2023

obálka a ilustrace autor

Poděkování za trvalou podporu patří Lukášovi Šindlerovi. Adéle, Vládovi a Alešovi pak patří dík za postřehy a komentary k ilustracím a obálce.

Vytiskl PBtisk, s.r.o. Příbram

408 stran

978-80-86065-48-9 (tištěná)

978-80-86065-49-6 (ebook PDF)

978-80-86065-53-3 (ebook ePUB)

doporučená cena 399,-

Vydal Tomian s.r.o.

www.tomian.cz

www.cestycasem.cz

NIKDY NEVÍTE,
V JAKÉ REALITĚ
SE OCITNETE.

VYSTRĚLÍ SE TU VÍC NABOJŮ, NEŽ
MÁ TA KNÍŽKA STRÁNEK, ALE PROTI
DEMONŮM TO STEJNĚ NEZABÍRÁ.

...A PÁR JICH
TU POTKÁTE.

Tištěná knížka vychází 21. 9. 2023

Ebook vychází 14. 8. 2023 pro předplatitele

Rozšířený ebook exkluzivně pro předplatitele vychází
21. 8. a jeho distribuce skončí 20. 9. 2023

Audioknihu připravujeme na přelom 2023/2024, kdy ji
budeme i zasílat předplatitelům.

Online prodej www.larp-sword.com/hraci
v kamenných knihkupectvích od 22.9.2023